

Trời vừa hàng đông, chiếc xe đồ cũ kè chèo dầy hàng hóa, ngừng nhấc bánh ỳ ch r i b n c ng Phú Lâm, bò t t ra đ ng l l n, hòa nhập vào dòng xe c t p n p xuôi v mi n Tây. Tôi ng i thu mình n i hàng gh cu i, hai tay ôm ch t gi là m t v t quan tr ng trong quy t đ nh s s ng còn c a g n 80 sinh m ng chu n b v t t bi n phó thác cho may r i, tìm cái s ng trong cái ch t c a chuy n đi đ nh m nh trên m t chi c thuy n mong manh bé nh . Đó là chi c h i bàn do anh Ph ng, m t ng i anh nuôi t t b ng, sĩ quan H i Thuy n (đã qua đ i vì b o b nh trong tr i c i t o năm 1977), đ l i cho tôi tr c khi đi t p trung v i m t l i nh n nh : " Em c t k cái này, mai m t bi t đâu có khi c n ". Tôi c t gi chi c h i bàn suốt ba năm nh m t báu v t h thân. Phong trào v t t bi n r m r kh p n i, h i bàn tr nên đ t giá. Nhi u lúc tôi đối rã ru t nh ng c ch u đ ng c m c qua ngày, nh t đ nh không mang ra bán. R i ngày đó đã đ n nh ng l i anh Ph ng H i Thuy n đã nh n nh .

Xe t t tăng t c đ , lao nhanh làm gió l nh bu i sáng s m lùa vào c th ng i. Tôi ch t rùng mình h i h p, tìm đ p m nh khi nghĩ đ n các tr m công an ki m soát đ c đ ng. Tôi s tr l i sao khi b xét h i, b b t v i tang v t, mà b n án dành cho nh ng ng i t ch c v t t biên lúc b y gi là "ph n qu c". Riêng tôi l i là tài công s c m lái chi c ghe ch ng i v t t bi n. Tôi không dám nghĩ t p, nh m m t lâm râm c u xin Th ng Đ , kh n nguy n vong h n anh Ph ng H i Thuy n phù h , tôi đã đem đ c chi c h i bàn đ n đi m h n.

Trời nhá nhem t i, sau khi v t t ch ng đ ng dài ba trăm sáu ch c cây s , qua nhi u tr m công an l c soát xét h i. T n Th ng Đ t trên cao. C m n anh Ph ng H i Thuy n đã phù h , tôi đã đem đ c chi c h i bàn xu ng đi m h n.

Xách chiếc gi đ m ra kh i xe đồ, tôi ng ngác đ a m t nhìn quanh tìm ng i ch ghe đ a tôi đ n đi m h n. T t c đ u xa l tr c c nh n ào h n đ n c a b n xe Cà Mau, ph n lo ng i b b n l u mạnh gi t gi xách. Tim tôi l i đ p m nh khi ch t th y bóng hai ng i công an s c ph c đang ng i trong quán n c g n đó. Do ph n ng t nhiên hay do quá h i h p, m t đ ng l c nào đã khi n tôi m nh đ n b c l i ng i xu ng bàn bên c nh hai ng i công an, nghĩ r ng n i nguy hi m nh t là n i an toàn nh t. Ng i ch này thì b n l u mạnh không dám đ n gi t gi xách, nh ng l i quên m t m t đi u, ng i ta đ n đón tôi cũng s không dám đ n g p tôi đ đ a đ n đi m h n.

Cu i cùng tôi cũng g p đ c ng i h ng đ n, đ n đi m h n ng t m m t đêm đ hôm sau xu ng nghe. Trong căn nhà nh bên c nh nh ng khuôn m t l ho c đa s là ph n và tr con, không c n đoán cũng bi t h xu ng đây ch v t t biên nh tôi. Dù h đã c i trang, m c áo bà ba đen theo ki u nhà quê, nh ng chi c áo đen thô kia l i vô tình t cáo làn da tr ng tr o, m n

màng cạo đàn bà đô thị, và những bàn tay nõn nà búp măng cạo hàng tiêu thụ đài các, con gái nhà giàu Sài Gòn, những mái tóc "demigracon", làm sao qua mắt được đám nghiệp vụ công an nghiệp vụ, chuyên lòng bắt dân thành phố xuống vuốt biên.

Mọi người yên lòng ngủ quên trước ánh sáng, thình thoàng tiếng con nít giật mình khóc ré lên vì muỗi cắn. Tôi nín thở lắng nghe. Không ai dám ngủ vì phòng phòng lo sợ công an có thể đột nhập vào khám xét bất cứ lúc nào. Thời gian trôi thót chết, những nỗi khó khăn. Những chiếc ghế kêu tôi tìm chỗ chỗ một chút để lấy sức vì mai còn phải đi làm trách nhiệm hời hợt dài. Tôi nhòm mắt nguy hiểm của Thị Công Đồi, xin anh Phòng Công An Hải Thụy...

Tôi mỉm cười mọi người đã thức dậy. Theo sắp xếp của chỗ ghế, tôi toán vài người xuống bến tàu có xuống nhà đò ra ghé lặn. Riêng tôi đi với người tài còi (thuyền máy) tên là Mạnh An để theo luồn tình hình sắp tới và những biện pháp để phó phó công an chôn giấu đàng hay ra khỏi bến Hải tặc trên công...

9 giờ sáng, tôi cùng Mạnh An với chiếc hời bàn đò xuống máy đuôi tôm đò ra Vàm Thốt Nốt để chờ chờ ghé vịnh mang. Đó là chiếc ghé lặn đánh cá nhúng đang đưa cập vào đám lá ven bờ Vàm Thốt Nốt. Sông chia ba nhánh, nhánh vô Cà Mau, nhánh vào U Minh, nhánh ra cửa biển Ông Đồi. Trên ghé có vài tay lặn đang bung xả ra để ngụy trang, xa trông như ghé đang đưa đò vá lặn, sạ chạ. Chúng tôi leo lên ghế chỗ ghé để dò kỹ hồ chình.

Sau vài phút trao đổi, đò chờ đợi chuyến đi còn nhiều nguy hiểm chớ chớ, không để quên như tôi lắng nghe, phải qua mắt khúc sông dài mắt qua cửa biển Ông Đồi. Đò chờ đợi còn phải đi ngang để công an Rạch Ráng, phải ngừng lại vài điếm rợ thêm người, lấy thêm đò và lặn công...

Từ giây phút này, tôi hời hợt lắng nghe, cảm thấy phở phác tất cả cho chiếc ghé như như mang số MH 153. Mạnh An trấn tĩnh tôi bằng câu khôi hài lúc quan đò đen bói toán: anh à, số 153 công lặn là 9 nút. Tôi cười hời hợt: Còn chỗ MH thì sao? An trấn lại không do dự: "MH là số ghé cửa biển Minh Hải. Mọi cha nể tôi lấy tên rợ U minh và biển Nam Hải ghép lại. Em thấy chỗ EM còn có nghĩa là "Một Hời", tức là ra tới biển thì anh lo cảm lái, em lo coi máy, chỗ mắt hời là tới Mã Lai lặn. Em chỗ biển anh tên gì nhúng anh là tài công thì em kêu anh bằng anh Tài nghe. Còn em là con thót mắt trong gia đình 11 anh em nên Mẹ Đồi tên cho em Mạnh An, vậy tức em có tới mắt bà mẹ sanh hời mang lặn". Tôi nhìn An mỉm cười, thót mắt vuốt những đò người thót máy nói số là số thót.

Tôi và An chui xuống hầm máy xem xét tình trạng máy móc, đèn máy, thùng bơm nước, thùng tưới sơn de cùn thủng, rồi ra phía trước cốp máy xem coi các khoang hầm, xem đèn nào ghe có bóng vô nước không. Tôi thấy có gần hai mảnh vỡ ngói toàn đàn bà con nít ngói nín khe, sơn sơn t. Họ đã ém sơn trong đó từ lúc nào. Máy bơm hầm lên thì con nít khóc ré lên đòi về nhà. Thấy vậy thì ngộp, thiêu không khí, nhưng không còn cách nào khác hơn vì trên ngã ba Vàm Thố sáng sớm xuống ghe tiếp bơm xuôi ngược cốp đều. Một chiếc vỏ lãi (loại xuống nhè và dài, đắt máy GMC chạy nhanh nhè ca nô, còn gọi là vỏ vịt) của công an tuấn tiều chạy lại gần. Tôi chờ đợi thời gian gõ lên bơm hầm ba tiếng theo chế độ của chế ghe để báo động cho người đi đò ở khoang biệt có công an tuấn tiều xong cùng Mạnh An lập tức cốp đi, máy cạ lên nhẩy ùm xuống sông lớn hầm sau bánh lái làm bẻ đang sơn chân vịt. Chiếc vỏ lãi công an tiếp gần ghe tôi, hỏi hỏi: "Ê! Ghe biệt nê, đò ở hầm có cá tời hay cá muôi nước đá gì nhều đò c hông vậy tời bay?" Tôi nói to: "Đ! ghe đang bơm gậy chển vịt đang sơn xả p i!" Người công an hỏi tiếp: "Thiệt hôn mày, tao leo lên mà có cá là tao lậy hệt à ghen!". Tôi mỉm nh đản nói lại: "Mày ngày nay ghe nê m nên tời em còn phôi ăn cá khô đó xấp. K sau vô có cá tời thì em sơn đò dành cho xấp nhều." Toán công an nhìn quanh chiếc ghe, thấy máy tay lái ở bụng xả bả bãi không có kh nghi gì nên quay mũi chển luôn. trước khi đi còn nói với một câu: "Nh ghen mày, tao ghi sơn ghe tời bây rồi đó, k sau có cá biệt nh ghé đản Rách Ráng đả cho tao ghen!" Chúng tôi qua phen hú vía. Trên thuyền ghe trên cao. Cơm ăn anh Phụng ng Hôi Thủy n. Không biệt chúng tôi còn bao nhiêu phen đng tìm nh th này nê a.

Đúng 2 giờ chiều, tôi đò c tín hiệu di chuyển, cho ghe chển và hầm sông Ông Đc. Chiếc vỏ lãi của nhóm tiếp chế độ đng m t lúc rời phóng nhanh về phía trước cốp hút. Tôi không buồn thực m c. Có l h đi r c thêm ngói. Tôi giờ tiếp đ bình thng và chển và th theo con nước ròng. Ba tiếng đng hầm ng n trôi qua. Mạnh An ngói chế nh tay lái im lặng, thnh tho ng m i cho tôi đi u thu c. Ghe gần đ đ công an Rách Ráng. T xa tôi thấy nh nhng cây ăng ten trên nóc nhà, thấy c t c đ sao vàng trên t m bng tr c cng đ đ công an, tr s y ban nhân dân huyện Tr n Văn Th i...Chiếc vỏ lãi đ đng v n ch a tr l i. Tôi giờ t mình hỏi Mạnh An: "Tời mình phôi làm sao đây?" Mạnh An sơn ng sơn t: "a h không có nói gì với anh sao?". Tôi l c đ u b o:" Em cho b t ga l i". Ghe t t đ đng gần đ đ công an Rách Ráng, Tôi đ đ a m t ra hi u cho An gõ ba tiếng lên bơm hầm. Ghe đã đ đ sát bên đ đ công an. Tôi lái chế chế cho ghe hầm ng mũi vào b gi b nh s p c p vào đ đ. Mạnh An có l đoán trước đ đ c c "tng k t u k " bát ng c a tôi, nó bình tĩnh b c ra trước mũi ghe, c m s i dây lu c cu n tròn nh chu n b nh y lên b c t ghe vào c c. Phía trước sân đ đ, m i m y lính công an m c xà l n áo thun đang đánh bóng chuy n. Hai ba người m c s c ph c đeo K54 cũng chăm chú vào tr n đ u và v tay ph h a hò la nên không chú ý đ đ chiếc ghe. Tôi chế chế giây phút này, tr s v "bon-noa" cho chân vịt ngng quay, b t ga cho tiếng máy th t nh và th ghe trôi th t chế chế qua kh i đ đ. Họ v n không chú ý, tôi tiếp tiếp chế chế trôi tà tà, 10 th c, 20 th c, rồi 30 th c, rồi 100 th c. Mạnh An v n đ đng yên v th . Tôi tiếp tiếp ngoái c l i phía đ đ, tr n bóng chuy n đang h i quy t li t h n. Tôi thò tay c m c n s , nín th vô s th t nh , ch n v t quay t t , ghe trôi nhanh h n, qua h t dây hàng quán chế búa, ra kh i khu v c Tr n Văn Th i.

Mạnh An khom ngói chui vô cabin nói nh : " Minh v t luôn đi anh Tài!" Tôi quay m t l i phía

sau không thấy ghe xuồng nào theo nên tăng ga chèo nhanh hơn. Mọi người An mới cho tôi đi u, đưa tay vọt tưng c thò phào: "Hỡi này em tưng anh ghé vào đờn nên muấn đờn tim luôn. Nếu em bắt bắt c là bắt hình chung với anh và mẹ em sẽ buồn lắm". Tôi với nh vai nó: "Không sao đâu em, thôi xuồng hóm máy coi cái bóm núc đi "

Mọi người An quay lưng, tôi chớp hai tay ngúc c mắt lên trời lâm râm khấn: "Thần Thổ công Đờ trên cao. Cầu mong anh Phụng Hỡi Thủy n"...

Qua khe Rách Ráng thì trời gió n sập tời. Tôi kêu An mới hé nắp hóm đờ gió lùa vào khoang cho nhúng ngói dờ chèo u mắt chút. Chèo c với lái quay trời với bèo yám ngói khách, máy can dờ u, gờ o, thu c lá và đèn pin, xong với vã đi tời p. Ghe đờn gờn c a bi n Ông Đờ c, đờ c đờn gờn th nh thong mắt chèo c xuồng nh t trong b chèo ra đờ khách lên khách ghe. tôi tính nhóm gờn tám ch c ngói, th m ái ngói vì ghe nh quá mà ch quá đông, ra bi n li u có vọt qua n sóng to gió l n hay không. Ngói ch ghe leo lên đờn dò tôi nh ng ám hi u đờ qua đờ công an biên phòng, anh đờ a tôi cây "Ple-gun" cùng dây đờn sáu viên đờ b n tín hi u c u c u khi gờp t u qu c t ngoài h i ph n r i bắt tay tôi chúc th ng l bìn an, anh xuồng với lái ch y ra phía c a bi n Ông Đờ c.

Ghe ra đờn c a bi n thì đã gờn n a đêm. Tôi th phào nh nhm. Quay l i phía sau l n cu i, tôi ngh n ngào nói th m:" Quê h ng i, vnh bi t. M i, xin tha t i b t hi u c a con ". Tôi bi t gi này m đang ng i bên bàn th cha tôi đờ van vái cho th ng con v t bi n bìn an.

Đêm tời đen không trăng sao, phía tr c là mắt vùng trời n c mắt mù. Tôi l y h i bàn ra, r i đèn pin nhóm h ng Mã Lai. Những ngói trên ghe bắt đầu say sóng, a m a. Mắt sẽ leo lên ngói trên sàn ghe vì d i hóm quá đông, quá ng p. Tôi c nhìn kim hai bàn và c m ch t tay lái, ghe bắt đờ u v t sóng to. Tôi c m th y l nh vì gió l n hát bắt sóng bay tung toé vào ca-bin làm t t h t qu n áo. Dù l nh nh ng tôi v n đờ m hôi nh t m vì lo sẽ hoang mang trong bóng đêm dày đờ c. Hành trình thì hoàn toàn vô đờ nh gi a bi n kh i mệnh mông sóng gió. Tôi l i chớp tay tr c ng c c u nguy n, xin phù h ...

Mọi người An đờn c nh tôi, chìa gỏi mì tôm. Hai đờ a cùng nhai s ng, ng ng n c l nh cho đờ đói. G n năm tời ng đờn h trôi qua, b u tr i h ng đông đờn hi n rõ nh ng l n sóng to tr c m t. Tôi v n nhìn h i bàn, x máy tời h t ga và gi ch t vô l ng, n ng ch theo tời l n sóng đờ ghe không b úp. B ng t xa, m m bóng mắt ch c t u buồn l n, tôi đoán ghe đã ra h i ph n qu c t . Mọi người An la len: "Tàu qu c t kìa, b n xi nhan lên đi anh Tài ". Mọi người trên ghe ng i nhóm d y, m ng r xôn xao ch v h ng t u. Tôi đờ nh th n nhìn k , l p viên đờn đờ nh dài

nh viên pháo, đưa lên khi đưa chứa vào hàng chi c tu buồn. Một vọt đưa xọt lên cao rồi tan trong không khí. Năm phút, mười phút nữa trôi qua, vẫn không thấy chi c tu buồn đưa hàng. Bên thêm một viên, rồi viên thứ ba, vẫn vô vọng...Không biết họ có nhận được tín hiệu của chúng? Chi c tu buồn từ khu t bóng giã đưa hàng.

Trời đã sáng tỏ, sóng bắt to. Tôi ái ngại nhìn phía trước cơn mênh mông, không biết bên Chi c thuy n quá nhỏ bé, mong manh. Ngồi trên ghe ngo y ngo t say sóng và a m a liên tục. Chẳng có tôi, M i An, và vài ông có là của quân nhân là còn tình táo, dù rất mệt mỏi. Tôi kêu An n i a n u n i cháo l n, múc cho đàn bà trẻ em m i ng i m t chén, húp vài chà bông để cảm h i. Họ ăn vào i ói ra. Trẻ con bắt n c bi n th m vào ng i nên cảm nh n m thêm thi p. Tôi giao tay lái cho M i An, bò l n ra phía trước trấn tĩnh m i ng i: " C g ng lên nghe các anh ch , mình đã đưa h i ph n qu c t r i, không bao lâu n a s t i Mã Lai "

Giã trả a, một trái đu ng bóng, nghe vọt sóng n ng n , cảm ch p. S đông đàn bà trẻ em đã ngo t x u n m mê man, la li t. M y anh của quân nhân để ng đưa hàng vô Thái Lan vì e r ng trẻ em không của n i mà ch t trên ghe. Tôi cho m i ng i bi t n u vào h i ph n Thái Lan thì s b h i t c c p và hãm hi p. Trước khi đi tôi đã nhận được th c a nh ng ng i b n đi tr c hi n còn t m c Thái Lan khuyên đưa ng vào h i ph n Thái lan. Các anh đưa ý, rồi thay phiên nhau dứt cháo, x c d u cho nh ng ng i ngo t x u.

Đến x chi u, mây đen cuộn cuộn che m m t, gió bắt đầu thổi mạnh. M i ng i h t ho ng b ng b xu ng khoang h m. Trời n i giông, s m ch p g m vang, gió rít t ng h i báo hi u m t c n bão s p đi ngang. M a trút n ng h t, gió mạnh, sóng cao t ng đ t ch p vào làm ghe chòng chành nghiêng ng .

Tôi môi ghì chặt tay lái, hai chân c đưa ng v ng ng ng nghe i c liên tục nên tôi b chú ý theo t ng c n sóng. Khung ki ng ch n gió phía trước b đánh b . Đ u tôi va m nh vào đó, tôi choáng váng, máu ch y xu ng gò má. M a t t m nh tê rất m t mũi, máu hòa n c bi n th m m n môi. M i An m t tay x c nách tôi, m t tay cảm vô lăng. c hai cùng nhào l n trong ca-bin. Chi c h i bàn văng xu ng sàn long lóc. Tôi ch t nh t i anh Ph ng H i Thuy n, s h i bàn t xu ng bi n. Một đưa ng l c nh i m m u khiến tôi b t d y, m t tay ch p h i bàn ôm ch t vào ng c, m t tay n m vô lăng g ng ng i đưa ng th ng nhìn phía trước lu n lách qua nh ng c n sóng d h ng th n...

N a gió đưa ng trôi qua, bên đã bắt của n th nh n nh ng sóng vẫn ch a ng ng. M i An d i đèn pin, bắt đưa u thu c lá r n vào v t ki ng c t và xé khăn quàng ngang trán tôi. Nghe v n ch y i

Chị, ngày nay vì nước tràn vào khoang bơm ra không kịp. Tôi kêu An nháy mắt anh cầu quân nhân qua hầm máy, hãy sắp xếp dùng can múc nước tát ra ngoài cho nghe đờ khỉ bị chìm. Tôi nhìn chị bàn, chị nhai tay lái và tiếp tục chửi.

Quán đêm, dãi khoang trống có tiếng la thét thanh: "Trời ơi, con tôi chết rồi!" Cơm đấm ngửi nhón nháo la hét, chị đi thong tài công khấn năn, vô vọng tâm, không chịu tiếp vô Thái Lan. Một thanh niên từ dãi khoang chui lên ca-bin chụp cung tay thổi mạnh vào mặt tôi. do bất ngờ, tôi té lảo, máu tiếp vọt tiếp tôi chảy ra. tôi gật gật đầu, cứ ngỡ như đau, đứng im không chịu nói vì đoán rằng anh ta là người và một con.

Mười An nhào tới chị anh ra, nháy mắt quân nhân xúm ôm anh ta. Đứa con trai một tuổi chị anh ta bị say sóng, đói rét, cơm ăn nhều suốt một ngày một đêm không ăn uống, thọc thang, đã trút hết trên tay cháu. Tôi chết lòng, nước mắt tuôn dài hòa cùng máu thấm thấm môi, thối cho người cha và một đứa con vô tội.

Các anh cầu quân nhân thì có vẻ thông cảm, tiếp tục làm rào bo và tôi trống sắp phẫn nước đấm đông trên ghe. Cuối cùng họ buộc tôi đi hàng vào Thái Lan để thu dọn trình, vì ghe còn nhiều đứa đang thối. tôi không nhìn thấy đứa khác tiếp tục chửi, đành cứ ngỡ rằng gặp nước mắt đi hàng chị bàn dù biết vòng vây chị tiếp Thái Lan đang tiếp.

Ba ngày lên đênh trên vịnh Thái Lan, thối thối ngộp vài cây người trời rải rác trên mặt biển. Mười bốn người u buồn chị tiếp công, cướp bóc vét vòng vàng trang, hăm hiếp đàn bà con gái. Tôi là tài công nên bị đánh đập, tra khảo nhiều nhét, bị kẹp dao vào cổ, nhúng may là tôi không có vàng trong người nên chị bắt tiếp tôi quẳng xuống biển. Họ luôn cười máy ghe vì nghĩ bên trong có đủ vàng. Cướp xong, họ bắt mọi ghe chúng tôi, quay đầu đi về nhúng tiếp chị bàn.

Cuối cùng một tiếp đánh cá Thái Lan tháng 15, do ông thuyền trưởng tóc bạc người Thái gõ hoa tiếp bơm, thối chị tang thối bị đất trên ghe nên đứng lòng trống, bắt chấp nhều cơm chính phủ Thái Lan, trong đêm tôi lên kéo chiếc ghe sắp chìm cả chúng tôi vô ven biển Songkhla vào một đêm họ tiếp tháng 8 năm 1980 Đón tiếp:

Tôi, người tài công tiếp, vì tôn trọng người một mất đầu thối chị anh nhúng nhón nhân trên chiếc ghe bắt nhều nên không dám tiếp hình nhều hải hùng cả 14 tiếp tiếp biển hành chị, và tiếp

Một Lần Đợi Hết Ngày

Tài Công MH153

Hai, 06 Tháng 4 Năm 2009 22:58

gian trong trộm cắp và những cái bào thai oan nghiệt. Thời tiết nóng bức cũng là nỗi đau chung của một dân tộc bé nhỏ triền miên bị địa đày thung khốn. Vì yêu chuộng tự do phải liêu ra đi theo cùng với những người khác. Ai đã từng là thuyền nhân hôm xưa đang sống trên miền đất mới do xin hãy nguyện cầu anh linh của những oan hồn những người đã chìm sâu dưới lòng biển phía dưới đây. Xin cho người Việt Nam luôn sống trên khắp địa cầu thắm đượm yêu nhau hơn.

Little Saigon, tháng 10/2002 :: Tài Công MH153 ::